

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 9717 van 17 juni 2013
in de zaak A. 208.872/XIV-34.912**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
 van hun minderjarig kind
 XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuelle Schouten
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 21 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 101.163 van 18 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 mei 2013 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Wat de ontvankelijkheid van het beroep in hoofde van de verzoekster en haar minderjarig kind betreft, dient te worden opgemerkt dat degene die een cassatieberoep bij de Raad van State wil instellen niet enkel een belang moet laten blijken

maar ook moet partij geweest zijn bij de door het cassatieberoep bestreden arrest. In casu waren de verzoekster en haar minderjarig kind geen partij in het geding voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat het cassatieberoep in hun hoofde niet-ontvankelijk is.

2.1. Er kan niet worden ingezien noch wordt door de verzoeker verduidelijkt hoe de vaststelling dat hij zijn verblijf in Afghanistan gedurende de laatste jaren niet aannemelijk heeft gemaakt strijdig zou zijn met het besluit dat nergens uit blijkt dat zijn asielaanvraag ten aanzien van Rusland zou dienen te worden onderzocht louter omwille van zijn verblijf in Moskou van 1999/2000 tot 2008. Met de bewering dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet onderzoekt welke risico's er zijn in geval van terugkeer naar Afghanistan gaat de verzoeker compleet voorbij aan de inhoud van het bestreden arrest. In tegenstelling tot wat de verzoeker in het eerste middel aanvoert, wordt het risico in geval van terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft immers wel degelijk onderzocht maar stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu vast dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, dat de verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk maakt door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst, dat het betoog ten aanzien van de veiligheidssituatie in Kaboel helemaal geen steek houdt aangezien hij heeft verklaard afkomstig te zijn uit Jalalabad en er geen sprake is geweest van een intern vestigingsalternatief in Kaboel en dat “door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reëel verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten”. Het belang van de notie “recent verblijf” ligt net in de beoordeling van het risico dat de verzoeker zou kunnen lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Er is dan ook geen sprake van “een verkapt gebruik” van de concepten “eerste land van asiel” of “veilig derde land”. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) behoort de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren tot de feitelijke appreciatiebevoegdheid van de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Dit gebeurt op hun eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om de beoordeling opnieuw te doen. Zoals in punt 2.2 van het bestreden arrest ook wordt vermeld, kan de verzoeker dus niet zelf de verwijzing vragen, zodat het bestreden arrest wel degelijk voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2.3. Zoals bij de behandeling van het eerste middel reeds werd opgemerkt, werd het risico ingeval van terugkeer naar het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft wel degelijk onderzocht. Er kan dan ook worden verwezen naar de behandeling van dat middel. Waar de verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert de mogelijkheid van een “re installatie” in Rusland te onderzoeken, gaat hij voorbij aan het feit dat in het bestreden arrest wordt vastgesteld dat het “principe van ‘veilig derde land’ (...) in de Belgische wetgeving geen toepassing kent” en dat “nergens uit blijkt dat verzoekers asielaanvraag ten aanzien van Rusland zou dienen onderzocht te worden”. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

2.4. Artikel 1349 van het Burgerlijk Wetboek heeft betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst en kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen in een procedure betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het vierde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

2.5. Daargelaten de vraag of de verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 4 van de Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kan voor de behandeling van het vijfde middel worden verwezen naar hetgeen reeds werd uiteengezet bij de behandeling van het eerste en het derde middel. Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2.6. Naar luid van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten

van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (Parl. St., Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen. (Parl. St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5)

Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet kan de verzoeker zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid in het bestreden arrest te besluiten. Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het zesde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vraag of artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, directe werking in het Belgisch recht heeft, berust de kritiek die de verzoeker in het zesde middel aanvoert op een verkeerde lezing van het bestreden arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers niet dat de rechten van het kind van de verzoeker niet dienstig zouden zijn, maar wel dat de uiteenzetting betreffende de risico's voor het kind bij een terugkeer naar Afghanistan niet dienstig is gelet op het feit dat hij “niet aannemelijk maakte de laatste jaren in Afghanistan te hebben verbleven, noch de Afghaanse nationaliteit te bezitten en hij geen duidelijkheid verschafte over zijn afkomst, verblijf, nationaliteit(en) en zijn nood aan bescherming”. Het zesde middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeventien juni tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams